

I

(Acte legislative)

DIRECTIVE

DIRECTIVA (UE) 2018/822 A CONSILIULUI

din 25 mai 2018

de modificare a Directivei 2011/16/UE în ceea ce privește schimbul automat obligatoriu de informații în domeniul fiscal cu privire la modalitățile transfrontaliere care fac obiectul raportării

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolele 113 și 115,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Parlamentului European ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu o procedură legislativă specială,

întrucât:

- (1) Pentru a permite luarea de noi inițiative în domeniul transparenței fiscale la nivelul Uniunii, Directiva 2011/16/UE a Consiliului ⁽³⁾ a fost modificată în mai multe rânduri în ultimii câțiva ani. În acest context, Directiva 2014/107/UE a Consiliului ⁽⁴⁾ a introdus standardul comun de raportare (SCR) pentru informațiile cu privire la conturile financiare din cadrul Uniunii, elaborat de către Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE). SCR prevede schimbul automat de informații cu privire la conturile financiare deținute de nerezidenții fiscali și stabilește un cadru pentru respectivul schimb de informații la nivel mondial. Directiva 2011/16/UE a fost modificată prin Directiva (UE) 2015/2376 a Consiliului ⁽⁵⁾, care prevedea schimbul automat de informații privind deciziile fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră, și prin Directiva (UE) 2016/881 a Consiliului ⁽⁶⁾, care prevedea schimbul automat obligatoriu de informații între autoritățile fiscale privind raportarea de către întreprinderile multinaționale pentru fiecare țară. Având în vedere utilitatea pentru autoritățile fiscale a informațiilor care au ca scop combaterea spălării banilor, Directiva (UE) 2016/2258 a Consiliului ⁽⁷⁾ a impus statelor membre obligația de a oferi autorităților fiscale acces la procedurile de precauție privind clientela

⁽¹⁾ Avizul din 1 martie 2018 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

⁽²⁾ Avizul din 18 ianuarie 2018 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

⁽³⁾ Directiva 2011/16/UE a Consiliului din 15 februarie 2011 privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și de abrogare a Directivei 77/799/CEE (JO L 64, 11.3.2011, p. 1).

⁽⁴⁾ Directiva 2014/107/UE a Consiliului din 9 decembrie 2014 de modificare a Directivei 2011/16/UE în ceea ce privește schimbul automat obligatoriu de informații în domeniul fiscal (JO L 359, 16.12.2014, p. 1).

⁽⁵⁾ Directiva (UE) 2015/2376 a Consiliului din 8 decembrie 2015 de modificare a Directivei 2011/16/UE în ceea ce privește schimbul automat obligatoriu de informații în domeniul fiscal (JO L 332, 18.12.2015, p. 1).

⁽⁶⁾ Directiva (UE) 2016/881 a Consiliului din 25 mai 2016 de modificare a Directivei 2011/16/UE în ceea ce privește schimbul automat obligatoriu de informații în domeniul fiscal (JO L 146, 3.6.2016, p. 8).

⁽⁷⁾ Directiva (UE) 2016/2258 a Consiliului din 6 decembrie 2016 de modificare a Directivei 2011/16/UE în ceea ce privește accesul autorităților fiscale la informații privind combaterea spălării banilor (JO L 342, 16.12.2016, p. 1).

aplicate de instituțiile financiare în temeiul Directivei (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾. Cu toate că Directiva 2011/16/UE a fost modificată de mai multe ori în scopul îmbunătățirii mijloacelor pe care le pot folosi autoritățile fiscale pentru a reacționa la planificarea fiscală agresivă, există în continuare o nevoie de consolidare a anumitor aspecte specifice privind transparența din cadrul de impozitare existent.

- (2) Statelor membre le este din ce în ce mai greu să își protejeze bazele fiscale naționale împotriva eroziunii, pe măsură ce structurile de planificare fiscală au evoluat într-unele foarte sofisticate și profită deseori de mobilitatea sporită atât a capitalului, cât și a persoanelor în cadrul pieței interne. Aceste structuri constau de obicei în modalități care sunt dezvoltate la nivelul mai multor jurisdicții și permit transferarea profiturilor impozabile către regimuri fiscale mai favorabile sau au efectul de a reduce cuantumul global al impozitelor care trebuie plătite de contribuabil. Ca urmare, statele membre se confruntă deseori cu reduceri considerabile ale veniturilor lor fiscale, ceea ce le împiedică să aplice politici fiscale favorabile creșterii economice. Prin urmare, este esențial ca autoritățile fiscale ale statelor membre să obțină informații cuprinzătoare și relevante cu privire la modalitățile de planificare fiscală potențial agresivă. Aceste informații ar permite autorităților respective să poată reacționa cu promptitudine împotriva practicilor fiscale dăunătoare și să elimine lacunele prin adoptarea de acte legislative sau prin efectuarea de evaluări adecvate ale riscurilor și de controale fiscale. Cu toate acestea, faptul că autoritățile fiscale nu reacționează la o modalitate care face obiectul raportării nu ar trebui să implice acceptarea valabilității sau a tratamentului fiscal ale respectivei modalități.
- (3) Având în vedere că majoritatea modalităților de planificare fiscală potențial agresivă traversează mai multe jurisdicții, comunicarea de informații cu privire la aceste modalități ar duce la rezultate pozitive suplimentare dacă informațiile respective ar fi de asemenea împărtășite între statele membre. În special, schimbul automat de informații între autoritățile fiscale este esențial pentru a pune la dispoziția acestor autorități informațiile care le sunt necesare pentru a putea lua măsuri în cazul în care observă practici fiscale agresive.
- (4) Recunoscând modul în care un cadru transparent pentru dezvoltarea activității economice ar putea contribui la combaterea evitării obligațiilor fiscale și a evaziunii fiscale pe piața internă, Comisia a fost invitată să se angajeze în inițiative privind comunicarea obligatorie a informațiilor referitoare la modalitățile de planificare fiscală potențial agresivă, în concordanță cu Acțiunea 12 a Proiectului OCDE privind combaterea erodării bazei impozabile și a transferurilor profiturilor (BEPS). În acest context, Parlamentul European a solicitat măsuri mai stricte împotriva intermediarilor care participă la modalități care pot conduce la evitarea obligațiilor fiscale și la evaziune fiscală. De asemenea, este important să se ia act de faptul că, în „Declarația G7 din 13 mai 2017 de la Bari privind combaterea infracțiunilor fiscale și a altor fluxuri financiare ilicite”, OCDE a fost invitată să înceapă discuțiile cu privire la posibile metode de abordare a modalităților concepute pentru eludarea raportării în temeiul SCR sau menite să îi pună pe beneficiarii efectivi la adăpostul unor structuri netransparente, ținând seama, de asemenea, de normele-model privind informarea obligatorie inspirate de abordarea adoptată pentru modalitățile de evitare prezentate în raportul referitor la Acțiunea 12 privind BEPS.
- (5) Este necesar să se reamintească modul în care anumiți intermediari financiari și alți furnizori de servicii de consiliere fiscală par să își fi ajutat în mod activ clienții să ascundă banii offshore. Mai mult, cu toate că SCR introdus prin Directiva 2014/107/UE reprezintă un important pas înainte în crearea unui cadru transparent de impozitare în Uniune, cel puțin în ceea ce privește informațiile referitoare la conturile financiare, acesta poate fi în continuare îmbunătățit.
- (6) Raportarea informațiilor referitoare la modalitățile transfrontaliere de planificare fiscală potențial agresivă poate contribui în mod eficace la eforturile de creare a unui mediu de fiscalitate echitabilă în cadrul pieței interne. În acest context, a impune intermediarilor obligația de a informa autoritățile fiscale cu privire la anumite modalități transfrontaliere care ar putea fi utilizate în scopul planificării fiscale agresive ar constitui un pas în direcția cea bună. Pentru a dezvolta o politică mai cuprinzătoare, ar fi de asemenea necesar ca un al doilea pas, după raportarea informațiilor, să fie împărtășirea de către autoritățile fiscale a acestor informații omologilor lor din alte state membre. Aceste mecanisme ar trebui să sporească și eficacitatea SCR. În plus, ar fi esențial să se acorde acces Comisiei la un volum suficient de informații care să îi permită acesteia să monitorizeze buna funcționare a prezentei directive. Accesul Comisiei la informații nu exonerează un stat membru de obligația de a notifica toate ajutoarele de stat Comisiei.
- (7) Se recunoaște faptul că raportarea informațiilor referitoare la modalitățile transfrontaliere de planificare fiscală potențial agresivă ar avea mai multe șanse de a-și atinge efectul disuasiv dorit dacă informațiile relevante ar ajunge de timpuriu la autoritățile fiscale, cu alte cuvinte înainte ca modalitățile respective să fie efectiv implementate. Pentru a facilita activitatea administrațiilor statelor membre, schimbul automat ulterior de informații referitoare la aceste modalități ar putea avea loc trimestrial.

(1) Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 73).

- (8) Pentru a asigura buna funcționare a pieței și pentru a preveni apariția de lacune în cadrul normativ propus, obligația de raportare ar trebui impusă tuturor actorilor care sunt implicați de obicei în conceperea, comercializarea, organizarea sau gestionarea implementării unei tranzacții transfrontaliere care face obiectul raportării sau a unei serii de astfel de tranzacții, precum și asupra celor care oferă asistență sau consiliere. De asemenea, nu ar trebui pierdut din vedere faptul că, în anumite cazuri, obligația de raportare nu ar putea fi impusă unui intermediar din cauza unui privilegiu profesional legal sau în cazul în care nu există niciun intermediar deoarece, de exemplu, contribuabilul concepe și implementează singur o schemă. Așadar, ar fi esențial ca, în astfel de circumstanțe, autoritățile fiscale să nu piardă posibilitatea de a primi informații cu privire la modalitățile fiscale care este posibil să fie legate de planificarea fiscală agresivă. Prin urmare, ar fi necesar ca, în aceste cazuri, obligația de raportare să fie transferată asupra contribuabilului care beneficiază de modalitatea respectivă.
- (9) Modalitățile de planificare fiscală agresivă au evoluat de-a lungul anilor pentru a deveni mult mai complexe și sunt întotdeauna supuse unor modificări și adaptări constante ca reacție la contramăsurile defensive luate de autoritățile fiscale. Având în vedere cele de mai sus, ar fi mai eficace să se încerce captarea modalităților de planificare fiscală potențial agresivă prin compilarea unei liste cu acele caracteristici și elemente ale tranzacțiilor care prezintă un puternic indiciu de evitare a obligațiilor fiscale sau de abuz fiscal, mai degrabă decât să se definească conceptul de planificare fiscală agresivă. Aceste indicii sunt denumite „semne distinctive”.
- (10) Dat fiind că obiectivul principal al prezentei directive privind raportarea modalităților transfrontaliere de planificare fiscală potențial agresivă ar trebui să se concentreze pe asigurarea bunei funcționări a pieței interne, este esențial să nu se reglementeze la nivelul Uniunii mai mult decât este necesar pentru a atinge obiectivele avute în vedere. De aceea, ar fi necesar ca orice norme comune privind raportarea să fie limitate la situațiile transfrontaliere, și anume la situațiile în care sunt implicate fie mai mult de un stat membru, fie un stat membru și o țară terță. În asemenea circumstanțe, din cauza impactului potențial asupra funcționării pieței interne, se justifică necesitatea de a adopta un set comun de norme, în loc de a lăsa statelor membre sarcina de a aborda această chestiune. Un stat membru ar putea adopta măsuri suplimentare de raportare la nivel național de natură similară, însă informațiile colectate în plus față de ceea ce este raportabil în conformitate cu prezenta directivă nu ar trebui comunicate în mod automat către autoritățile competente din celelalte state membre. Informațiile respective ar putea face obiectul unui schimb de informații la cerere sau spontan, în conformitate cu normele aplicabile.
- (11) Având în vedere că modalitățile care fac obiectul raportării ar trebui să aibă o dimensiune transfrontalieră, ar fi important ca informațiile relevante să fie împărtășite și autorităților fiscale din alte state membre, pentru a asigura eficacitatea maximă a prezentei directive în ceea ce privește descurajarea practicilor de planificare fiscală agresivă. Mecanismul pentru schimbul de informații în contextul deciziilor fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră și al acordurilor prealabile privind prețul de transfer ar trebui utilizat și pentru a permite schimbul automat obligatoriu de informații care fac obiectul raportării cu privire la modalitățile transfrontaliere de planificare fiscală potențial agresivă între autoritățile fiscale din Uniune.
- (12) Pentru a facilita schimbul automat de informații și a spori utilizarea eficientă a resurselor, schimburile de informații ar trebui să fie realizate prin intermediul rețelei comune de comunicații (CCN) dezvoltate de Uniune. În acest context, informațiile ar fi înregistrate într-un registru central securizat privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal. De asemenea, statele membre ar trebui să implementeze o serie de modalități practice, între care măsuri de standardizare a comunicării tuturor informațiilor necesare prin elaborarea unui formular standard. Aceasta ar trebui să presupună, de asemenea, specificarea cerințelor lingvistice pentru schimbul de informații avut în vedere și actualizarea în mod corespunzător a CCN.
- (13) Pentru a reduce la minimum costurile și sarcinile administrative atât pentru autoritățile fiscale, cât și pentru intermediari, și pentru a asigura eficacitatea prezentei directive în ceea ce privește descurajarea practicilor de planificare fiscală agresivă, domeniul de aplicare al schimbului automat de informații cu privire la modalitățile transfrontaliere care fac obiectul raportării în interiorul Uniunii ar trebui să fie în concordanță cu evoluțiile pe plan internațional. Ar trebui introdus un semn distinctiv specific în vederea combaterii modalităților concepute pentru a eluda obligațiile de raportare care implică schimburi automate de informații. Din punctul de vedere al acestui semn distinctiv, acordurile referitoare la schimbul automat de informații privind conturile financiare în temeiul SCR ar trebui tratate ca fiind echivalente cu obligațiile de raportare prevăzute la articolul 8 alineatul (3a) din Directiva 2014/107/UE și în anexa I la respectiva directivă. În cadrul punerii în aplicare a părților prezentei directive care vizează modalitățile de evitare a SCR și acordurile care implică persoane juridice sau construcții juridice sau orice alte structuri similare, statele membre ar putea utiliza activitatea OCDE și, mai precis, normele sale model privind informarea obligatorie în scopul de a aborda modalitățile de evitare a Standardului comun de raportare și structurile offshore opace, precum și comentariul aferent, drept sursă de ilustrare sau de interpretare, pentru a asigura coerența aplicării în toate statele membre în măsura în care aceste texte sunt aliniate la dispozițiile de drept al Uniunii.

- (14) Deși impozitarea directă rămâne în sfera de competență a statelor membre, este oportun să se facă trimitere la o rată a impozitului pe profit egală cu zero sau aproape egală cu zero, exclusiv în scopul de a se defini în mod clar domeniul de aplicare al semnului distinctiv care acoperă modalități care implică tranzacții transfrontaliere, care ar trebui să fie raportate în temeiul Directivei 2011/16/UE de către intermediari sau, după caz, de către contribuabili și în privința cărora autoritățile competente ar trebui să facă schimb de informații în mod automat. În plus, este necesar să se amintească faptul că modalitățile transfrontaliere care implică o planificare fiscală agresivă și care au ca scop principal sau printre scopurile principale obținerea unui avantaj fiscal care contravine obiectului sau scopului dreptului fiscal aplicabil se supun normei generale antiabuz, astfel cum se prevede la articolul 6 din Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului ⁽¹⁾.
- (15) Pentru a îmbunătăți perspectivele de eficacitate ale prezentei directive, statele membre ar trebui să stabilească sancțiuni pentru încălcarea normelor naționale de punere în aplicare a prezentei directive. Respectivul sancțiuni ar trebui să fie eficiente, proporționale și disuasive.
- (16) Pentru a asigura condiții uniforme de punere în aplicare a prezentei directive, în special pentru schimbul automat de informații între autoritățile fiscale, Comisiei ar trebui să îi fie conferite competențe de executare pentru a adopta un formular standard cu un număr limitat de componente, inclusiv regimul lingvistic. Din același motiv, Comisiei ar trebui să îi fie conferite, de asemenea, competențe de executare pentru a adopta măsurile practice necesare pentru actualizarea registrului central privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal. Aceste competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾.
- (17) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³⁾. Orice prelucrare a datelor cu caracter personal efectuată în cadrul prezentei directive trebuie să fie în conformitate cu Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾ și cu Regulamentul (CE) nr. 45/2001.
- (18) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în special de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.
- (19) Deoarece obiectivul prezentei directive, și anume îmbunătățirea funcționării pieței interne prin descurajarea utilizării de modalități transfrontaliere de planificare fiscală agresivă, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre dar, datorită faptului că vizează scheme care sunt dezvoltate pentru a putea profita de deficiențe ale pieței care provin din interacțiunea dintre norme fiscale naționale disparate, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv, în special având în vedere faptul că este limitată la modalitățile transfrontaliere care implică mai mult de un stat membru sau un stat membru și o țară terță.
- (20) Prin urmare, Directiva 2011/16/UE ar trebui modificată în consecință,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Directiva 2011/16/UE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 3 se modifică după cum urmează:

(a) punctul 9 se modifică după cum urmează:

(i) la primul paragraf, litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) în sensul articolului 8 alineatul (1) și al articolelor 8a, 8aa și 8ab, comunicarea sistematică de informații predefinite către alt stat membru, fără cerere prealabilă, la intervale regulate prestabilite. În sensul articolului 8 alineatul (1), trimiterea la informațiile disponibile se referă la informații din dosarele fiscale ale statului membru care comunică informațiile respective, care pot fi accesate în conformitate cu procedurile de colectare și de procesare a informațiilor din acel stat membru;”;

⁽¹⁾ Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne (JO L 193, 19.7.2016, p. 1).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

⁽³⁾ Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

⁽⁴⁾ Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, 23.11.1995, p. 31).

(ii) la primul paragraf, litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) în sensul celorlalte dispoziții din prezenta directivă în afara articolului 8 alineatele (1) și (3a) și a articolelor 8a, 8aa și 8ab, comunicarea sistematică de informații predefinite prevăzută la literele (a) și (b) de la prezentul punct.”;

(iii) la al doilea paragraf, prima teză se înlocuiește cu următorul text:

„În sensul articolului 8 alineatele (3a) și (7a), al articolului 21 alineatul (2), al articolului 25 alineatele (2) și (3) și al anexei IV, cuvintele cu inițială majusculă au înțelesul corespunzător definițiilor prevăzute în anexa I.”;

(b) se adaugă următoarele puncte:

„18. «modalitate transfrontalieră» înseamnă o modalitate care implică fie mai mult de un stat membru, fie un stat membru și o țară terță, dacă este îndeplinită cel puțin una din următoarele condiții:

- (a) nu toți participanții la modalitate sunt rezidenți în scopuri fiscale în aceeași jurisdicție;
- (b) unul sau mai mulți participanți la modalitate au în același timp rezidența fiscală în mai mult de o jurisdicție;
- (c) unul sau mai mulți participanți la modalitate desfășoară o activitate economică în altă jurisdicție prin intermediul unui sediu permanent situat în jurisdicția respectivă, iar modalitatea constituie totalitatea sau o parte a activității acelui sediu permanent;
- (d) unul sau mai mulți participanți la modalitate desfășoară o activitate într-o altă jurisdicție fără a avea rezidența fiscală sau fără a institui un sediu permanent în acea jurisdicție;
- (e) o astfel de modalitate are un posibil impact asupra schimbului automat de informații sau a identificării beneficiarilor reali.

În sensul punctelor 18-25 din prezentul articol, al articolului 8ab și al anexei IV, o modalitate include de asemenea o serie de modalități. O modalitate poate cuprinde mai multe etape sau părți;

19. «modalitate transfrontalieră care face obiectul raportării» înseamnă orice modalitate transfrontalieră care cuprinde cel puțin unul dintre semnele distinctive stabilite în anexa IV;
20. «semn distinctiv» înseamnă o caracteristică sau o însușire a unei modalități transfrontaliere care prezintă un indiciu al unui potențial risc de evitare a obligațiilor fiscale, astfel cum este menționată în anexa IV;
21. «intermediar» înseamnă orice persoană care proiectează, comercializează, organizează, pune la dispoziție în vederea implementării sau gestionează implementarea unei modalități transfrontaliere care face obiectul raportării.

De asemenea, înseamnă orice persoană care, având în vedere faptele și circumstanțele relevante și pe baza informațiilor disponibile, a cunoștințelor de specialitate relevante și a înțelegerii necesare pentru furnizarea acestor servicii, știe sau ar fi rezonabil de așteptat să știe că s-a angajat să furnizeze, direct sau prin intermediul altor persoane, ajutor, asistență sau consiliere cu privire la proiectarea, comercializarea, organizarea, punerea la dispoziție în vederea implementării sau gestionarea implementării unei modalități transfrontaliere care face obiectul raportării. Orice persoană are dreptul să furnizeze dovezi că nu a știut și nu ar fi fost rezonabil de așteptat să știe că a fost implicată într-o modalitate transfrontalieră care face obiectul raportării. În acest scop, persoana respectivă se poate raporta la toate faptele și circumstanțele relevante, la informațiile disponibile, precum și la cunoștințele sale de specialitate relevante și la capacitatea sa de înțelegere.

Pentru a fi un intermediar, o persoană trebuie să îndeplinească cel puțin una din următoarele condiții suplimentare:

- (a) să fie rezidentă în scopuri fiscale într-un stat membru;
 - (b) să aibă un sediu permanent într-un stat membru prin intermediul căruia să fie furnizate serviciile legate de modalitatea în cauză;
 - (c) să fie constituită într-un stat membru sau să fie reglementată de legislația unui stat membru;
 - (d) să fie înregistrată într-o asociație profesională legată de servicii juridice, fiscale sau de consultanță într-un stat membru;
22. «contribuabil relevant» înseamnă orice persoană căreia i se pune la dispoziție o modalitate transfrontalieră care face obiectul raportării în vederea implementării sau care este pregătită să implementeze o modalitate transfrontalieră care face obiectul raportării sau care a implementat prima etapă a unei astfel de modalități;

23. în sensul articolului 8ab, «întreprindere asociată» înseamnă o persoană care este legată de altă persoană cel puțin în unul din următoarele moduri:
- (a) o persoană participă la gestionarea unei alte persoane prin faptul că se află în poziția de a exercita o influență semnificativă asupra celeilalte persoane;
 - (b) o persoană participă la controlul asupra unei alte persoane printr-o participație care depășește 25 % din drepturile de vot;
 - (c) o persoană participă la capitalul unei alte persoane printr-un drept de proprietate care, direct sau indirect, depășește 25 % din capital;
 - (d) o persoană are dreptul să primească 25 % sau mai mult din profitul unei alte persoane.

Dacă mai multe persoane participă, astfel cum se menționează la literele (a)-(d), la gestionarea, controlul, capitalul sau profitul aceleiași persoane, toate persoanele în cauză sunt considerate întreprinderi asociate.

Dacă aceleași persoane participă, astfel cum se menționează la literele (a)-(d), la gestionarea, controlul, capitalul sau profitul mai multor persoane, toate persoanele în cauză sunt considerate întreprinderi asociate.

În sensul prezentului punct, o persoană care acționează împreună cu o altă persoană în ceea ce privește drepturile de vot sau proprietatea asupra capitalului unei entități este considerată deținătoare a unei participații la toate drepturile de vot sau proprietatea asupra capitalului a entității respective care sunt deținute de cealaltă persoană.

În cazul participațiilor indirecte, îndeplinirea cerințelor de la litera (c) se stabilește prin înmulțirea ratelor de participație pe nivelurile succesive. Se consideră că o persoană care deține mai mult de 50 % din drepturile de vot deține 100 % din drepturile de vot.

O persoană fizică, soțul său/soția sa și descendenții sau ascendenții direcți sunt considerați o singură persoană;

24. «modalitate comercializabilă» înseamnă o modalitate transfrontalieră care este proiectată, comercializată, pregătită pentru implementare sau pusă la dispoziție în vederea implementării, fără a fi necesară o personalizare substanțială a acesteia;
25. «modalitate ad-hoc» înseamnă orice modalitate transfrontalieră care nu este o modalitate comercializabilă.”

2. Se introduce următorul articol:

„Articolul 8ab

Domeniul de aplicare și condițiile schimbului automat obligatoriu de informații cu privire la modalitățile transfrontaliere care fac obiectul raportării

(1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a impune intermediarilor să depună la autoritățile competente informațiile aflate la cunoștința, în posesia sau sub controlul lor cu privire la modalitățile transfrontaliere care fac obiectul raportării, în termen de 30 de zile începând:

- (a) din ziua următoare datei la care modalitatea transfrontalieră care face obiectul raportării este pusă la dispoziție în vederea implementării; sau
- (b) din ziua următoare datei la care modalitatea transfrontalieră care face obiectul raportării este pregătită pentru implementare; sau
- (c) din momentul în care a fost făcut primul pas în procesul de implementare a modalității transfrontaliere care face obiectul raportării,

oricare dintre aceste momente survine mai întâi.

În pofida primului paragraf, intermediarii menționați la articolul 3 punctul 21 al doilea paragraf au, de asemenea, obligația de a depune informații în termen de 30 de zile începând din ziua următoare datei la care au furnizat ajutor, asistență sau consiliere, în mod direct sau prin intermediul altor persoane.

(2) În cazul modalităților comercializabile, statele membre iau măsurile necesare pentru a impune intermediarului să întocmească un raport periodic, la fiecare trei luni, prin care să furnizeze o variantă actualizată care să conțină noile informații care fac obiectul raportării, menționate la punctul 14 literele (a), (d), (g) și (h), care au devenit disponibile de la depunerea ultimului raport.

(3) În cazul în care intermediarul are răspunderea de a depune informații cu privire la modalitățile transfrontaliere care fac obiectul raportării la autoritățile competente din mai multe state membre, aceste informații se depun numai în statul membru care ocupă primul loc în lista de mai jos:

- (a) statul membru în care intermediarul își are rezidența fiscală;

- (b) statul membru în care intermediarul are un sediu permanent prin intermediul căruia sunt furnizate serviciile legate de modalitatea în cauză;
- (c) statul membru în care intermediarul este constituit sau de a cărui legislație este reglementat;
- (d) statul membru în care intermediarul este înregistrat într-o asociație profesională legată de servicii juridice, fiscale sau de consultanță.

(4) În cazul în care, în temeiul alineatului (3), există o obligație de raportare multiplă, intermediarul este exonerat de depunerea informațiilor dacă deține dovada, în conformitate cu dreptul intern, că aceleași informații au fost depuse într-un alt stat membru.

(5) Fiecare stat membru poate lua măsurile necesare pentru a da intermediarilor dreptul la o derogare de la depunerea informațiilor cu privire la o modalitate transfrontalieră care face obiectul raportării în cazul în care obligația de raportare ar încălca privilegiul profesional legal în temeiul dreptului intern al statului membru respectiv. În aceste circumstanțe, fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a impune intermediarilor să notifice fără întârziere oricărui alt intermediar sau, dacă nu există un alt intermediar, contribuabilului relevant obligațiile de raportare care îi revin în temeiul alineatului (6).

Intermediarii nu pot beneficia de o derogare în temeiul primului paragraf decât în măsura în care își desfășoară activitatea în limitele legilor naționale relevante care le definesc profesia.

(6) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a impune ca, în cazul în care nu există niciun intermediar sau în care intermediarul informează contribuabilul relevant sau un alt intermediar cu privire la aplicarea unei derogări în temeiul alineatului (5), obligația de depunere a informațiilor cu privire la o modalitate transfrontalieră care face obiectul raportării revine celui alt intermediar informat sau, dacă acesta nu există, contribuabilului relevant.

(7) Contribuabilul relevant căruia îi revine obligația de raportare depune informațiile în termen de 30 de zile începând din ziua următoare datei la care modalitatea transfrontalieră care face obiectul raportării este pusă la dispoziția respectivului contribuabil relevant în vederea implementării sau este pregătită pentru implementarea de către contribuabilul relevant sau din momentul în care a fost făcut primul pas în procesul de implementare legat de contribuabilul relevant, oricare dintre aceste momente survine mai întâi.

În cazul în care contribuabilul relevant are obligația de a depune informații privind modalitatea transfrontalieră care face obiectul raportării la autoritățile competente din mai multe state membre, aceste informații se depun numai la autoritățile competente din statul membru care ocupă primul loc în lista de mai jos:

- (a) statul membru în care contribuabilul relevant își are rezidența fiscală;
- (b) statul membru în care contribuabilul relevant are un sediu permanent care beneficiază de modalitatea în cauză;
- (c) statul membru în care contribuabilul relevant obține venituri sau generează profituri, deși nu își are rezidența fiscală și nici nu are un sediu permanent în niciun stat membru;
- (d) statul membru în care contribuabilul relevant desfășoară o activitate, deși nu își are rezidența fiscală și nici nu are un sediu permanent în niciun stat membru.

(8) În cazul în care, în temeiul alineatului (7), există o obligație de raportare multiplă, contribuabilul relevant este exonerat de depunerea informațiilor dacă deține dovada, în conformitate cu dreptul intern, că aceleași informații au fost depuse într-un alt stat membru.

(9) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a impune ca, în cazul în care există mai mulți intermediari, obligația de depunere a informațiilor cu privire la modalitatea transfrontalieră care face obiectul raportării revine tuturor intermediarilor implicați în aceeași modalitate transfrontalieră care face obiectul raportării.

Un intermediar este exonerat de depunerea informațiilor numai dacă are o dovadă, în conformitate cu dreptul intern, că aceleași informații menționate la alineatul (14) au fost depuse deja de un alt intermediar.

(10) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a impune ca, în cazul în care obligația de raportare revine contribuabilului relevant și în cazul în care există mai mulți contribuabili relevanți, contribuabilul relevant care depune informațiile în conformitate cu alineatul (6) să fie cel care ocupă primul loc în lista de mai jos:

- (a) contribuabilul relevant care a convenit cu intermediarul cu privire la modalitatea transfrontalieră care face obiectul raportării;
- (b) contribuabilul relevant care gestionează implementarea modalității.

Orice contribuabil relevant este exonerat de depunerea informațiilor numai dacă deține dovada, în conformitate cu dreptul intern, că aceleași informații menționate la alineatul (14) au fost depuse deja de un alt contribuabil relevant.

(11) Fiecare stat membru poate lua măsurile necesare pentru a impune fiecărui contribuabil relevant depune la autoritatea fiscală informațiile cu privire la utilizarea modalității transfrontaliere raportabile care face obiectul raportării în fiecare an în care aceasta a fost utilizată.

(12) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a le impune intermediarilor și contribuabililor relevanți să depună informațiile cu privire la modalitățile transfrontaliere care fac obiectul raportării a căror primă etapă a fost implementată între data intrării în vigoare și data aplicării prezentei directive. Intermediarii și contribuabilii relevanți, după caz, depun informațiile cu privire la respectivele modalități transfrontaliere care fac obiectul raportării până la 31 august 2020.

(13) Autoritatea competentă a unui stat membru în care au fost depuse informațiile în conformitate cu alineatele (1)-(12) din prezentul articol comunică, prin intermediul unui schimb automat, informațiile precizate la alineatul (14) din prezentul articol către autoritățile competente din toate celelalte state membre, în conformitate cu modalitățile practice adoptate în temeiul articolului 21.

(14) Informațiile care trebuie comunicate de autoritatea competentă a unui stat membru în temeiul alineatului (13) includ, după caz, următoarele:

- (a) identificarea intermediarilor și a contribuabililor relevanți, inclusiv numele, data și locul nașterii (în cazul unei persoane fizice), reședința fiscală, NIF ale acestora, și, dacă este cazul, identificarea persoanelor care sunt întreprinderi asociate cu contribuabilul relevant;
- (b) detalii privind semnele distinctive stabilite în anexa IV care determină ca modalitatea transfrontalieră să facă obiectul raportării;
- (c) un rezumat al conținutului modalității transfrontaliere care face obiectul raportării, inclusiv o trimitere la denumirea sub care este cunoscută de obicei, dacă aceasta există, și o descriere generală a modalităților sau activităților economice relevante, fără a duce la dezvăluirea unui secret comercial, industrial sau profesional ori a unui proces comercial ori a unor informații a căror dezvăluire ar fi contrară politicilor publice;
- (d) data la care s-a desfășurat sau la care se va desfășura prima etapă a implementării modalității transfrontaliere care face obiectul raportării;
- (e) detalii privind dispozițiile naționale care constituie baza modalității transfrontaliere care face obiectul raportării;
- (f) valoarea modalității transfrontaliere care face obiectul raportării;
- (g) identificarea statului membru al contribuabilului (contribuabililor) relevant (relevanți) și a oricăror alte state membre care este probabil să fie vizate de modalitatea transfrontalieră care face obiectul raportării;
- (h) identificarea oricărei alte persoane din statul membru care este probabil să fie afectată de modalitatea transfrontalieră care face obiectul raportării, indicând care sunt statele membre de care este legată o astfel de persoană.

(15) Faptul că o administrație fiscală nu reacționează la o modalitate transfrontalieră care face obiectul raportării nu implică acceptarea valabilității sau a tratamentului fiscal ale respectivei modalități.

(16) Pentru a facilita schimbul de informații menționat la alineatul (13) din prezentul articol, Comisia adoptă modalitățile practice necesare pentru punerea în aplicare a prezentului articol, inclusiv măsuri de standardizare a comunicării informațiilor prevăzute la alineatul (14) din prezentul articol, în cadrul procedurii de stabilire a formularului standard menționat la articolul 20 alineatul (5).

(17) Comisia nu are acces la informațiile menționate la alineatul (14) literele (a), (c) și (h).

(18) Schimbul automat de informații are loc în termen de o lună de la sfârșitul trimestrului în care au fost depuse informațiile. Primele informații se comunică până la 31 octombrie 2020.”

3. La articolul 20, alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Comisia adoptă formulare standard, inclusiv regimul lingvistic, în conformitate cu procedura menționată la articolul 26 alineatul (2), în următoarele cazuri:

- (a) pentru schimbul automat de informații privind deciziile anticipate cu aplicare transfrontalieră și acordurile prealabile privind prețul de transfer, în conformitate cu articolul 8a, înainte de 1 ianuarie 2017;
- (b) pentru schimbul automat de informații privind modalitățile transfrontaliere care fac obiectul raportării, în conformitate cu articolul 8ab, înainte de 30 iunie 2019.

Aceste formulare standard nu conțin mai mult decât componentele pentru schimbul de informații enumerate la articolul 8a alineatul (6) și la articolul 8ab alineatul (14) și alte câmpuri conexe care sunt legate de aceste componente și care sunt necesare pentru realizarea obiectivelor respective ale articolelor 8a și 8ab.

Regimul lingvistic menționat la primul paragraf nu împiedică statele membre să comunice informațiile menționate la articolele 8a și 8ab în oricare dintre limbile oficiale ale Uniunii. Cu toate acestea, este posibil ca regimul lingvistic respectiv să prevadă transmiterea elementelor esențiale ale informațiilor și într-o altă limbă oficială a Uniunii.”

4. La articolul 21, alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Până la 31 decembrie 2017, Comisia dezvoltă și dotează cu sprijin tehnic și logistic un registru central securizat la nivel de stat membru privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal, în care informațiile care urmează să fie comunicate în cadrul articolului 8a alineatele (1) și (2) se înregistrează în vederea efectuării schimbului automat prevăzut la respectivele alineate.

Până la 31 decembrie 2019, Comisia dezvoltă și dotează cu sprijin tehnic și logistic un registru central securizat la nivel de stat membru privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal, în care informațiile care urmează să fie comunicate în cadrul articolului 8ab alineatele (13), (14) și (16) se înregistrează în vederea efectuării schimbului automat prevăzut la respectivele alineate.

Autoritățile competente ale tuturor statelor membre au acces la informațiile înregistrate în respectivul registru. Comisia are, la rândul ei, acces la informațiile înregistrate în respectivul registru, dar în limitele prevăzute la articolul 8a alineatul (8) și la articolul 8ab alineatul (17). Modalitățile practice necesare sunt adoptate de Comisie în conformitate cu procedura menționată la articolul 26 alineatul (2).

Până când respectivul registru central securizat devine operațional, schimbul automat menționat la articolul 8a alineatele (1) și (2) și la articolul 8ab alineatele (13), (14) și (16) se realizează în conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol și cu modalitățile practice aplicabile.”

5. La articolul 23, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Statele membre transmit Comisiei o evaluare anuală a eficacității schimbului automat de informații prevăzut la articolele 8, 8a, 8aa și 8ab, precum și rezultatele practice obținute. Comisia adoptă, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, formularul și condițiile de comunicare a evaluării anuale respective. Aceste acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura menționată la articolul 26 alineatul (2).”

6. Articolul 25a se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 25a

Sancțiuni

Statele membre stabilesc normele referitoare la sancțiunile aplicabile pentru încălcarea dispozițiilor naționale adoptate în temeiul prezentei directive și în ceea ce privește articolele 8aa și 8ab și iau toate măsurile necesare pentru a asigura aplicarea acestora. Sancțiunile prevăzute sunt eficace, proporționale și cu efect de descurajare.”

7. Articolul 27 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 27

Raportare

(1) La fiecare cinci ani după data de 1 ianuarie 2013, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind aplicarea prezentei directive.

(2) La fiecare doi ani după data de 1 iulie 2020, statele membre și Comisia evaluează relevanța anexei IV, iar Comisia prezintă un raport Consiliului. Raportul respectiv este însoțit, dacă este cazul, de o propunere legislativă.”

8. Se adaugă anexa IV, al cărei text figurează în anexa la prezenta directivă.

Articolul 2

(1) Statele membre adoptă și publică, până cel târziu la 31 decembrie 2019, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor acte.

Statele membre aplică aceste acte începând de la 1 iulie 2020.

Atunci când statele membre adoptă măsurile respective, acestea cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 3

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 4

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 25 mai 2018.

Pentru Consiliu
Președintele
V. GORANOV

ANEXĂ

„ANEXA IV

SEMNE DISTINCTIVE

Partea I. Testul beneficiului principal

Semnele distinctive generice din categoria A și semnele distinctive specifice din categoria B și din categoria C punctul 1 litera (b) punctul (i) și literele (c) și (d) pot fi luate în considerare numai în cazul în care trec «testul beneficiului principal».

Testul respectiv se consideră a fi trecut dacă se poate stabili faptul că beneficiul principal sau unul dintre beneficiile principale pe care o persoană se poate aștepta în mod rezonabil să le obțină de pe urma unei modalități, ținând seama de toți factorii și toate circumstanțele relevante, este obținerea unui avantaj fiscal.

În contextul semnului distinctiv de la categoria C punctul 1, prezența condițiilor enunțate la categoria C punctul 1 litera (b) punctul (i), litera (c) sau litera (d), necoroborată cu alte elemente, nu poate constitui un motiv pentru a concluziona că o modalitate trece testul beneficiului principal.

Partea II. Categoriile de semne distinctive

A. Semne distinctive generice legate de testul beneficiului principal

1. O modalitate în cazul căreia contribuabilul relevant sau un participant la modalitate se angajează să respecte o condiție de confidențialitate care îi poate impune să nu comunice modul în care modalitatea respectivă ar putea duce la obținerea unui avantaj fiscal către alți intermediari sau către autoritățile fiscale.
2. O modalitate în cazul căreia intermediarul este îndreptățit să primească un comision (sau dobândă, o remunerație aferentă costurilor financiare și altor cheltuieli) pentru modalitatea respectivă, iar respectivul comision este fixat prin referire la:
 - (a) cuantumul avantajului fiscal care rezultă din modalitatea respectivă; sau
 - (b) dacă modalitatea duce efectiv la obținerea unui avantaj fiscal sau nu. Aceasta ar include obligația ca intermediarul să ramburseze parțial sau integral comisioanele în cazul în care avantajul fiscal care ar trebui să rezulte din modalitatea respectivă nu a fost obținut, parțial sau integral.
3. O modalitate care conține o documentație și/sau o structură puternic standardizată și care este disponibilă pentru mai mult de un contribuabil relevant fără a fi necesară personalizarea substanțială a acesteia în vederea implementării.

B. Semne distinctive specifice legate de testul beneficiului principal

1. O modalitate prin care un participant la aceasta ia măsuri artificiale care constau în achiziționarea unei societăți care înregistrează pierderi, întreruperea activității principale a acesteia și utilizarea pierderilor societății respective pentru a-și reduce propriile obligații fiscale, inclusiv prin intermediul unui transfer al acestor pierderi către o altă jurisdicție sau prin accelerarea utilizării acestor pierderi.
2. O modalitate care are efectul de conversie a veniturilor în capital, donații sau alte categorii de venituri care sunt impozitate la un nivel mai redus sau scutite de la plata impozitelor.
3. O modalitate care include tranzacții circulare ce duc la spălarea de fonduri, mai precis prin implicarea unor entități interpușe fără altă funcție comercială primară, sau prin tranzacții care se compensează sau se anulează reciproc sau care au alte caracteristici similare.

C. Semne distinctive specifice legate de tranzacțiile transfrontaliere

1. O modalitate care implică plăți transfrontaliere deductibile efectuate între două sau mai multe întreprinderi asociate, în cazul în care este prezentă cel puțin una dintre următoarele condiții:
 - (a) destinatarul nu este rezident fiscal în nicio jurisdicție fiscală;
 - (b) cu toate că destinatarul este rezident fiscal într-o jurisdicție, acea jurisdicție:
 - (i) nu impune niciun impozit pe profit sau impune un impozit pe profit la o rată egală cu zero sau aproape egală cu zero; sau
 - (ii) este inclusă într-o listă de jurisdicții ale unor țări terțe care au fost evaluate de statele membre, în mod colectiv sau în cadrul OCDE, ca fiind necooperante;

- (c) plata beneficiază de o scutire integrală de impozit în jurisdicția în care destinatarul este rezident fiscal;
 - (d) plata beneficiază de un regim fiscal preferențial în jurisdicția în care destinatarul este rezident fiscal;
2. Deducerile pentru aceeași amortizare a activului sunt solicitate în mai multe jurisdicții.
3. Scutirea de la dubla impunere în ceea ce privește același element de venit sau de capital este solicitată în mai multe jurisdicții.
4. Există o modalitate care include transferuri de active și în cazul căreia există o diferență semnificativă în ceea ce privește suma tratată ca plătită pentru activele respective în jurisdicțiile implicate.
- D. Semne distinctive specifice referitoare la schimbul automat de informații și la beneficiarii reali
1. O modalitate care poate avea ca efect subminarea obligației de raportare în conformitate cu legislația de punere în aplicare a legislației Uniunii sau cu orice acorduri echivalente referitoare la schimbul automat de informații privind Conturile Financiare, inclusiv acorduri cu țări terțe, sau care profită de absența unor astfel de legi sau acorduri. Aceste modalități includ cel puțin:
- (a) utilizarea unui cont, a unui produs sau a unei investiții care nu reprezintă sau pretinde că nu reprezintă un Cont Financiar, dar prezintă caracteristici care sunt similare în esență cu cele ale unui Cont Financiar;
 - (b) transferul Conturilor Financiare sau al activelor către jurisdicții în care nu există obligația schimbului automat de informații privind Conturile Financiare cu statul de reședință al contribuabilului relevant, sau utilizarea jurisdicțiilor respective;
 - (c) reclassificarea veniturilor și a capitalului în produse sau plăți care nu fac obiectul schimbului automat de informații privind Conturile Financiare;
 - (d) transferul sau conversia unei Instituții Financiare, a unui Cont Financiar sau a activelor acestora, într-o Instituție Financiară, un Cont Financiar sau active care nu fac obiectul raportării în cadrul schimbului automat de informații privind Conturile Financiare;
 - (e) utilizarea de entități, modalități sau structuri juridice care elimină sau pretind că elimină raportarea unuia sau mai multor titulari de conturi sau a unuia sau mai multor persoane care exercită controlul în cadrul schimbului automat de informații privind Conturile Financiare;
 - (f) modalități care subminează sau exploatează punctele slabe din cadrul procedurilor de precauție utilizate de Instituțiile Financiare pentru a-și respecta obligațiile de raportare a informațiilor privind Conturile Financiare, inclusiv utilizarea jurisdicțiilor cu regimuri neadecvate sau precare de asigurare a respectării legislației privind combaterea spălării banilor sau cu cerințe precare în materie de transparență cu privire la persoanele juridice sau construcțiile juridice.
2. O modalitate care implică un lanț juridic sau de beneficiari reali lipsit de transparență, cu utilizarea unor persoane, construcții juridice sau structuri:
- (a) care nu desfășoară o activitate economică semnificativă susținută de personal, echipamente, active și spații de lucru adecvate; și
 - (b) care sunt constituite, gestionate, rezidente, controlate sau stabilite în orice altă jurisdicție decât cea de rezidență a unuia sau a mai multor beneficiari reali ai activelor deținute de aceste persoane, construcții juridice sau structuri; și
 - (c) în cazul în care beneficiarii reali ai acestor persoane, construcții juridice sau structuri, astfel cum sunt definite în Directiva (UE) 2015/849, sunt făcuți neidentificabili.
- E. Semne distinctive specifice referitoare la stabilirea prețurilor de transfer
1. O modalitate care implică utilizarea unor norme unilaterale privind «sfera de siguranță».
2. O modalitate care implică transferul de active necorporale dificil de evaluat. Termenul «active necorporale dificil de evaluat» desemnează activele necorporale sau drepturile privind acestea pentru care, în momentul transferului lor între întreprinderi asociate:
- (a) nu există elemente comparabile fiabile; și

- (b) la data la care a fost încheiată tranzacția, previziunile privind viitoarele fluxuri de numerar sau veniturile preconizate a fi obținute din activele necorporale transferate, sau ipotezele utilizate în evaluarea activului necorporal sunt foarte nesigure, astfel încât la momentul transferului este dificil să se prevadă nivelul final de succes al activului necorporal.
3. O modalitate care implică un transfer transfrontalier de funcții și/sau de riscuri și/sau de active în interiorul unui grup, în cazul în care câștigurile înainte de dobânzi și impozite (EBIT) anuale preconizate, pentru perioada de trei ani ulterioară transferului, de către entitatea/entitățile care efectuează transferul se situează sub 50 % din EBIT anuale preconizate de către această entitate/aceste entități care efectuează transferul dacă transferul nu ar fi avut loc.”
-